

Številka: Up-979/15-38

Datum: 13. 3. 2017

SKLEP

Ustavno sodišče je v postopku za preizkus ustavne pritožbe mag. Andreja Širclja, Grosuplje, ter Anje Bah Žibert, Brezovica pri Ljubljani, in drugih, na seji 13. marca 2017

sklenilo:

- 1. Ustavna pritožba mag. Andreja Širclja zoper odredbo Okrožnega sodišča v Ljubljani št. IV Kpd 35412/2015 z dne 9. 12. 2015 se sprejme v obravnavo.**
- 2. Ustavna pritožba Anje Bah Žibert in drugih pritožnikov zoper odredbo Okrožnega sodišča v Ljubljani št. IV Kpd 35412/2015 z dne 9. 12. 2015 se zavrže.**
- 3. Do končne odločitve Ustavnega sodišča se zadrži izvrševanje odredbe iz 1. točke tega izreka.**
- 4. Odločitev iz prejšnje točke se izvrši tako, da se do končne odločitve Ustavnega sodišča prepove opravljanje kakršnihkoli nadaljnjih preiskovalnih dejanj na podlagi odredbe iz 1. točke tega izreka. Listin, predmetov in elektronskih naprav oziroma njihovih kopij, ki so bile ob izvrševanju odredbe iz 1. točke izreka zasežene, ni dovoljeno pregledovati; Specializirano državno tožilstvo jih mora v roku 24 ur po prejemu tega sklepa ob navzočnosti predstavnika Državnega zbora zapečatiti. Če so bile ob morebitnem nadaljnjem pregledu nosilcev elektronskih podatkov narejene kopije vseh ali dela podatkov, je treba te nemudoma uničiti.**

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Okrožno sodišče je na podlagi prvega odstavka 214. člena, prvega odstavka 215. člena, drugega odstavka 219.a člena ter 223.a člena Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13 in 87/14 – ZKP) v

predkazenskem postopku zoper pet osumljencev, med katerimi je tudi eden od pritožnikov, poslanec Andrej Šircelj, izdalo odredbo, s katero je odredilo hišno preiskavo poslovnih prostorov s pritklinami na naslovu Državnega zbora, ki jih uporablja Andrej Šircelj. Odredba vsebuje pooblastilo za zaseg sledov kaznivih dejanj in predmetov, ki so pomembni za kazenski postopek. Z isto odredbo je sodišče odredilo tudi zaseg in zavarovanje ter pregled in preiskavo vseh elektronskih podatkov, elektronskih sporočil, komunikacijskih podatkov ter drugih podatkov, ki so na strežnikih, oblračnih storitvah, varnostnih kopijah in drugih spominskih medijih, ki jih uporablja Državni zbor, in sicer ne glede na lokacijo strežnikov in podatkov, pri čemer je bilo odrejeno, naj se zasežejo in zavarujejo vsi podatki za obdobje od 6. 2. 2013 do 13. 9. 2013, ki se nanašajo na uporabnika Andreja Šircelja, oziroma vsi podatki, do katerih je imel dostop Andrej Šircelj. Pri njihovi preiskavi naj se preiščejo zgolj podatki, ki se nanašajo na očitano kaznivo dejanje. Podana naj bi bila verjetnost, da elektronske naprave vsebujejo podatke, na podlagi katerih je mogoče odkriti sledove kaznivega dejanja, ki so pomembni za kazenski postopek in jih bo mogoče uporabiti kot dokaz v kazenskem postopku, pri čemer je sodišče iskane podatke v odredbi tudi natančneje opredelilo.

2. Zoper navedeno sodno odredbo vlaga ustavno pritožbo Andrej Šircelj in dvajset poslank in poslancev Državnega zbora. Pritožniki trdijo, da je izpodbijana sodna odredba v neskladju z ustavno zagotovljenimi pravicami, in sicer pravico do enakega varstva pravic (22. člen Ustave), pravicami zasebnosti in osebnostnimi pravicami (35. člen Ustave) ter varstvom tajnosti pisem in drugih občil (37. člen Ustave). Trdijo tudi, da gre za nedovoljen poseg v delo poslancev in njihovo avtonomijo, določeno v 82. členu Ustave, za poseg v parlamentarno demokracijo ter za kršitev načela delitve oblasti.

3. V zvezi s predhodno izčrpanostjo pravnih sredstev kot procesno predpostavko za vložitev ustavne pritožbe se pritožniki sklicujejo na sklep Ustavnega sodišča št. Up-915/15 z dne 7. 12. 2015, s katerim je Ustavno sodišče sprejelo v obravnavo ustavno pritožbo, ki so jo vložili odvetniška družba in odvetniki, pri katerih so bile opravljene hišne preiskave kot pri tretjih, v kazenskem postopku neudeleženih oseb. Po stališču pritožnikov bi bilo treba tudi poslancem Državnega zbora, ki niso osumljeni kaznivega dejanja, priznati poseben položaj v primeru, ko se opravlja hišna preiskava v prostorih Državnega zbora. Menijo, da se lahko z neselektivnim zasegom elektronskih podatkov, kot naj bi ga dovoljevala izpodbijana odredba, razkrijejo pomembni podatki politične vsebine, ki so nastali pri delu poslanca Andreja Šircelja, pri delu poslanske skupine SDS, pri delu matičnih teles Državnega zbora, katerih član je poslanec Andrej Šircelj, in podatki, ki so nastali pri delu celotnega Državnega zbora in do katerih je imel poslanec Andrej Šircelj dostop. Prišlo bi lahko do razkritja osebnih podatkov, osebnih okoliščin in političnih stališč poslancev, s katerimi je Andrej Šircelj prek elektronskih medijev komuniciral o posameznih političnih vprašanjih pri delu Državnega zbora. Pritožniki poudarjajo, da v konkretnem primeru ne gre samo za možnost razkritja osebnih podatkov poslancev kot posameznikov in poseg v njihovo zasebnost s kršitvijo 35. in 37. člena Ustave, temveč tudi za nedovoljen poseg v delo poslancev in njihovo avtonomijo. To po stališču pritožnikov pomeni, da bodo z izvršitvijo izpodbijane odredbe lahko nastale nepopravljive posledice, ki presegajo pomen zatrjevanih kršitev ustavnih pravic

pritožnikov kot posameznikov. Menijo, da gre v konkretnem primeru za odločitev o pomembnem ustavnopravnem vprašanju, ki se neposredno nanaša na parlamentarno demokracijo in s tem povezano načelo delitve oblasti.

4. Pritožniki trdijo, da napadena odredba posega v ustavne pravice pritožnikov, ki niso osumljeni storitve kaznivega dejanja in z domnevno storjenim kaznivim dejanjem nimajo nikakršne zveze, preiskovano kaznivo dejanje pa naj se tudi sicer ne bi nanašalo na delo v Državnem zboru. Navajajo, da so v časovnem obdobju, ki je opredeljeno v izpodbijani odredbi, zaradi narave dela v Državnem zboru zagotovo prek elektronskih medijev Državnega zbora komunicirali s poslancem Andrejem Širceljem, prav tako pa je imel ta poslanec dostop do elektronskih podatkov Državnega zbora, poslanske skupine SDS in matičnih delovnih teles Državnega zbora. Vso elektronsko komunikacijo, ki se lahko nanaša tako na oblikovanje političnih stališč kot tudi na zasebno življenje poslancev, je policija na podlagi izpodbijane odredbe v celoti zasegla in zavarovala in jo bo v nadaljevanju pregledala in preiskala. Po stališču pritožnikov je navedeni poseg v pravice tretjih oseb že na prvi pogled nesorazmeren, razlogi za izdajo odredbe pa niso zadostni. Navajajo, da iz obrazložitve napadene odredbe ne izhajajo konkretne okoliščine, ki bi kazale na zakonsko zahtevano verjetnost, da se bodo pri hišni preiskavi v Državnem zboru našli predmeti in sledovi kaznivega dejanja, ki se očita poslancu Andreju Šircelju. Edina okoliščina, ki bi lahko utemeljevala to verjetnost, naj bi bilo dejstvo, da je Andrej Šircelj od 21. 3. 2013 opravljal funkcijo poslanca, s čimer naj ta pogoj ne bi bil zadostno obrazložen. Po stališču pritožnikov iz obrazložitve odredbe tudi ne izhaja, da je sodišče pred izdajo odredbe presodilo, ali je podana sorazmernost med posegom v zasebnost in cilji izvršitve odrejene hišne preiskave. Zgolj navedba v odredbi, da sodišče ocenjuje, da je sorazmernost podana, ne predstavlja potrebne obrazložitve, ki bi jo bilo moč preizkusiti z vidika splošnega ustavnega načela sorazmernosti. S tem je po oceni pritožnikov sodišče kršilo pravico do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave ter 6. člen Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, št. 33/94, MP, št. 7/94 – EKČP). Pritožniki navajajo, da zaseg, zavarovanje, pregled in preiskava elektronskih podatkov v obsegu, ki izhaja iz izpodbijane odredbe, ne izpolnjujejo niti prvega pogoja ustavnega načela sorazmernosti, tj. nujnosti posega. Po navedbah pritožnikov bi se odredba morala glasiti izključno na zaseg, zavarovanje, pregled in preiskavo elektronskih podatkov, ki se nanašajo na očitano kaznivo dejanje, ne pa na zaseg, zavarovanje, pregled in preiskavo vseh elektronskih podatkov Državnega zbora za uporabnika Andreja Šircelja. Z razumsko omejenim zasegom elektronskih podatkov do posega v ustavno zavarovane pravice pritožnikov sploh ne bi prišlo, zato poseg po oceni pritožnikov ni nujen oziroma predstavlja klasični primer *fishing expedition*. Pritožniki opozarjajo, da bi organi pregona do povsem enakih dokazov in sledov očitane kaznivega dejanja lahko prišli tudi pri prejemnikih elektronskih sporočil, ki v konkretnem primeru, drugače od pritožnikov, spadajo v krog osumljenih oseb. Po stališču pritožnikov sodišče dovoljenosti odrejenega ukrepa tudi ni presojalo skozi načelo proporcionalnosti oziroma sorazmernosti v ožjem smislu. Četudi glede hišne preiskave v Državnem zboru ne obstajajo kakšne dodatne zakonske omejitve (ki bi sicer po mnenju pritožnikov morale obstajati), naj to še ne bi pomenilo, da lahko sodišče pred izdajo odredbe za hišno preiskavo Državnega zbora popolnoma zanemari oziroma spregleda pomen

parlamentarne demokracije ter možnost razkritja občutljivih političnih podatkov, ki nastajajo pri delu Državnega zbora in poslancev kot nosilcev zakonodajne veje oblasti.

5. Pritožniki predlagajo tudi, naj Ustavno sodišče do končne odločitve zadrži izvrševanje izpodbijanega akta. Navajajo, da je policija pri dosedanjem izvrševanju izpodbijane odredbe v prostorih Državnega zbora zasegla in zavarovala elektronske podatke, ni pa še začela s pregledom in preiskavo teh elektronskih podatkov. Z izvršitvijo odredbe naj bi prišlo do pregleda in preiskave vseh elektronskih podatkov Državnega zbora, poslanske skupine politične stranke SDS, matičnih delovnih teles Državnega zbora in poslancev SDS, do katerih je imel poslanec Andrej Šircelj dostop v obdobju od 6. 2. 2013 do 13. 9. 2013, in s tem do posega v ustavne pravice pritožnikov, kar bi po oceni pritožnikov povzročilo nenadomestljivo škodo.

6. Ustavno sodišče je dne 6. 3. 2017 napravilo poizvedbe o nadaljnjem poteku predkazenskega postopka, v zvezi s katerim je bila izdana izpodbijana odredba, in od Specializiranega državnega tožilstva dobilo podatek, da je Nacionalni preiskovalni urad 16. 2. 2017 na Specializirano državno tožilstvo vložil ovadbo zoper pet fizičnih oseb in eno pravno osebo.

B. – I.

Pravni interes za vložitev ustavne pritožbe

7. Po prvem odstavku 50. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS) lahko vsakdo ob pogojih, ki jih določa ta zakon, vloži pri Ustavnem sodišču ustavno pritožbo, če meni, da mu je s posamičnim aktom državnega organa, organa lokalne skupnosti ali nosilca javnih pooblastil kršena njegova človekova pravica ali temeljna svoboščina. Vsakdo, ki zahteva sodno varstvo svojih pravic in pravnih interesov, mora izkazati pravni interes: kot verjetno mora izkazati, da bo ugoditev njegovi zahtevi pomenila zanj določeno korist (izboljšanje pravnega položaja), ki je brez tega ne more doseči. Pravni interes mora biti izkazan tudi za vložitev ustavne pritožbe.¹

8. Ni dvoma, da pritožnik Andrej Šircelj izkazuje pravni interes za vložitev ustavne pritožbe, saj izpodbijana sodna odredba preiskovalce pooblašča za ukrepe, s katerimi se že na prvi pogled posega v njegove pravice, natančneje splošno pravico do zasebnosti ter prostorski in komunikacijski vidik zasebnosti (35. do 37. člen Ustave). Odredba namreč vsebuje pooblastilo za preiskavo prostorov, ki jih ta pritožnik uporablja, ter za zaseg in zavarovanje vseh elektronskih podatkov, ki jih uporablja Državni zbor in se nanašajo na poslanca Andreja Šircelja oziroma je imel slednji do njih dostop, ter za nadaljnjo preiskavo tistih od navedenih elektronskih podatkov, ki se nanašajo na očitano kaznivo dejanje.

¹ Glej sklep Ustavnega sodišča št. Up-1166/12 z dne 16. 1. 2014.

9. Na druge pritožnike se izpodbijana odredba ne glasi, prav tako pa tudi ni izkazano, da bodo preiskovalci na podlagi odredbe pridobili podatke, ki se nanašajo na te pritožnike. Mogoče je sicer, da se bodo z izvedbo pooblastil, ki jih daje izpodbijana odredba, preiskovalci seznanili tudi s komunikacijo drugih pritožnikov, ki so vsi poslanci Državnega zbora. Vendar pa v tem trenutku ni mogoče zanesljivo predvideti niti, ali se bodo preiskovani podatki sploh nanašali na te pritožnike, niti, ali bodo preiskovani podatki take narave, da jih varuje pravica do zasebnosti. Zgolj možnost, da bodo preiskovalci z izvršitvijo odredbe posegli v zasebnost drugih pritožnikov, pa še ne zadostuje za obstoj pravnega interesa za vložitev ustavne pritožbe zoper izpodbijano odredbo. Iz tega razloga je Ustavno sodišče ustavno pritožbo vseh drugih pritožnikov, na katere se odredba ne nanaša, na podlagi druge alineje prvega odstavka 55.b člena ZUstS zavrglo (2. točka izreka).

10. Izpodbijana sodna odredba v času odločanja Ustavnega sodišča ne velja več. Odredbi je v delu, ki se nanaša na hišno preiskavo, veljavnost potekla 24. 12. 2015, v delu, ki se nanaša na preiskavo elektronskih naprav, pa 9. 2. 2016. To pa ne pomeni, da odredba ne more imeti več prav nobenih učinkov. Ustavno sodišče je v odločbi št. U-I-115/14, Up-218/14 z dne 21. 1. 2016² sprejelo stališče, da tudi (v celoti ali delno) izvršene odredbe o hišni preiskavi ter zasegu in pregledu elektronskih naprav, katerih veljavnost je potekla, lahko povzročajo nadaljnje dejanske in pravne učinke, saj je mogoče na njihovi podlagi vpogledovati zasežene listine, predmete in elektronske podatke. Upošteva se to okoliščino ni moč trditi, da pritožnik Andrej Šircelj zaradi poteka časovne veljavnosti odredbe ne izkazuje več pravnega interesa za izpodbijanje odredbe.

B. – II.

Izčrpanost pravnih sredstev

11. Ustavno sodišče je moralo v postopku za preizkus ustavne pritožbe po uradni dolžnosti preizkusiti še, ali je pritožnik Andrej Šircelj izčrpal vsa pravna sredstva (prvi odstavek 51. člena ZUstS). Po ustaljeni ustavnosodni presoji je ustavno pritožbo zoper odredbo o hišni preiskavi mogoče vložiti šele po izčrpanju pravnih sredstev zoper sodbo oziroma drugo odločbo, s katero se kazenski postopek konča.³ Po drugi strani je Ustavno sodišče v sklepu št. U-I-115/14, Up-218/14 z dne 9. 10. 2014 ugotovilo, da so učinkovita pravna sredstva v kazenskem postopku na voljo le strankam kazenskega postopka, ne pa tudi drugim osebam, pri katerih se lahko opravijo preiskovalna dejanja. V citirani zadevi, v kateri je Ustavno sodišče štelo, da so pravna sredstva izčrpana, je upoštevalo

² Glej 79. točko obrazložitve odločbe (Uradni list RS, št. 8/16). Enako stališče je razvidno iz sklepov Ustavnega sodišča št. Up-218/14 z dne 11. 12. 2014 in št. Up-915/15 z dne 7. 12. 2015.

³ Prim. sklepa Ustavnega sodišča št. Up-292/96 z dne 17. 2. 1999 in št. Up-27/02 z dne 25. 9. 2002. Prim. tudi odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-190/00 z dne 13. 2. 2003 (Uradni list RS, št. 21/03, in OdlUS XII, 7), v kateri je Ustavno sodišče sprejelo stališče, da nesuspendivnost pravnih sredstev zoper odredbo o hišni preiskavi pomeni dopusten poseg v pravico do pravnega sredstva.

tudi poseben položaj pritožnikov. Šlo je za odvetnike, ki imajo pravno in deontološko dolžnost varovati zaupno razmerje s svojimi strankami, razkritje podatkov, ki spadajo v to zaupno razmerje, pa pomeni poseg v pravice zasebnosti tako odvetnika kot njegovih strank ter lahko ima nepopravljive posledice.

12. Za primerljiv položaj gre tudi v obravnavanem primeru. Izpodbijana odredba je bila izdana v predkazenskem postopku, v katerem je bil pritožnik Andrej Šircelj šele osumljen pomoči h kaznivemu dejanju, zato ni gotovo, ali bo lahko pritožnik zatrjevane kršitve uveljavljal v kazenskem postopku. Na drugi strani pa utegnejo imeti hišne preiskave v Državnem zboru in zlasti preiskave njegovih elektronskih naprav – podobno kot preiskave pri odvetnikih – daljnosežnejše nepopravljive posledice kot zgolj poseg v intimno sfero preiskovanih oseb. Morebitne protiustavne preiskave v Državnem zboru s strani izvršilne in sodne veje oblasti namreč ne pomenijo le posega v pravice do zasebnosti posameznikov (poslancev, zaposlenih v Državnem zboru in drugih oseb, ki s temi osebami stopajo v stik), temveč lahko vplivajo na občutljiv sistem zavor in ravnovesij med zakonodajno ter izvršilno in sodno vejo oblasti.⁴ Upošteva je navedene okoliščine, pa tudi možnost zlorabe prisilnih ukrepov v primeru poslancev, je treba v obravnavanem primeru šteti, da je procesna predpostavka iz prvega odstavka 51. člena ZUstS izpolnjena.

B. – III.

13. Glede na zatrjevane kršitve človekovih pravic gre za odločitev o pomembnem ustavnopravnem vprašanju, ki presega pomen konkretne zadeve. Če bi se izkazalo, da so zatrjevane kršitve utemeljene, pa bi z njimi nastale tudi hujše posledice. Zato so

⁴ Prav zato številne evropske države (npr. Italijanska republika, Kraljevina Belgija, Republika Avstrija in Zvezna republika Nemčija) določajo posebej stroge pogoje za preiskave prostorov parlamenta in poslancev. V Italijanski republiki je skladno s Poslovníkom italijanskega parlamenta zagotovljeno posebno varstvo prostorov parlamenta in drugih prostorov (poslancev), v katerih bi lahko bilo zakonodajno gradivo. Le predsednik parlamenta lahko dovoli oboroženim silam in policiji vstop v parlament, po tem, ko začasno prekine vse parlamentarne postopke. Dovoljenje predsednika parlamenta se zahteva tudi za preiskavo poslančevega stanovanja. V Kraljevini Belgiji lahko samo t. i. prvi predsednik prizivnega sodišča odredi preiskavo člana parlamenta. Belgijska ustava določa, da mora biti pri preiskovalnih dejanjih zoper poslanca navzoč predsednik doma ali njegov pooblaščenec. Belgijska ustava prav tako določa, da lahko preiskovani poslanec pod določenimi pogoji zahteva, da dom, katerega član je poslanec, suspendira preiskovalna dejanja, o čemer odloči skupščina z dvotretjinsko večino. Po avstrijski ustavi se za vsako hišno preiskavo pri poslancu zahteva dovoljenje *Nationalrata* (predstavniškega doma avstrijskega Zveznega parlamenta). Po nemški ustavi (*Grundgesetz*) se v prostorih *Bundestaga* ne sme opraviti preiskave in zasega predmetov brez dovoljenja predsednika *Bundestaga*. Poleg tega lahko posamezni poslanec, če meni, da je predsednikovo soglasje neutemeljeno, o tem zahteva odločitev Zveznega ustavnega sodišča. Pomembno je tudi, da lahko po nemški ustavi poslanec odkloni pričanje in zaseg dokumentov, ki se nanašajo na informacije, ki so mu bile zaupane v vlogi poslanca. Po presoji nemškega Zveznega ustavnega sodišča (glej sodbo nemškega Zveznega ustavnega sodišča –*BVerfGE* št. 2 BvR 508/01 z dne 30. 7. 2003) nemška ustava zaradi zagotavljanja svobodnega poslanskega mandata posebej varuje zaupno razmerje med poslancem in tretjimi osebami, zato dokumentov, ki se nanašajo na to razmerje, ni dopustno zaseči brez privolitve poslanca, razen če je poslanec sam osumljen kaznivega dejanja.

izpolnjeni pogoji iz drugega odstavka 55.b člena ZUstS za odločanje o ustavni pritožbi in je Ustavno sodišče ustavno pritožbo Andreja Šircija sprejelo v obravnavo (1. točka izreka).

14. Če je ustavna pritožba sprejeta v obravnavo, lahko senat ali Ustavno sodišče na podlagi 58. člena ZUstS na nejavni seji zadrži izvršitev posamičnega akta, ki se z ustavno pritožbo izpodbija, če bi z njegovo izvršitvijo lahko nastale težko popravljive škodljive posledice.

15. Kot je Ustavno sodišče že poudarilo (glej 9. točko obrazložitve tega sklepa), sodne odredbe, na podlagi katerih so bile opravljene hišne preiskave in pregled elektronskih naprav, ne glede na potek njihove časovne veljavnosti, lahko še vedno povzročajo pravne učinke, saj je mogoče na njihovi podlagi vpogledovati zasežene listine, predmete in elektronske podatke. Takšni pregledi pa bi utegnili imeti ne le težko popravljive, temveč celo nepopravljive posledice. Ko je namreč vpogled že opravljen in je torej zasebnost že "prebita", naknadno ni več mogoče vzpostaviti stanja stvari, kakršno je bilo pred posegom (prim. 57. točko odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-115/14, Up-218/14). Ustavno sodišče je zato na podlagi 58. člena ZUstS odločilo, da se izvršitev izpodbijane sodne odredbe zadrži do končne odločitve (3. točka izreka).

16. Vendar s samim zadržanjem izvršitve izpodbijanega akta ne bi bilo mogoče učinkovito preprečiti nepopravljivih škodljivih posledic, ki bi lahko še nastale. V takih primerih lahko Ustavno sodišče na podlagi 58. člena ZUstS določi tudi način izvršitve zadržanja izvrševanja izpodbijanih sodnih odločb. Tako je ravnalo tudi v tem primeru.

17. Način izvršitve sklepa o zadržanju izvrševanja izpodbijane odredbe pomeni, da do končne odločitve Ustavnega sodišča o utemeljenosti ustavne pritožbe niso dovoljena nadaljnja preiskovalna dejanja, ki bi pomenila posege v človekove pravice. Tak poseg je že vpogledovanje oziroma pregledovanje vsebin zaseženih listin, predmetov in elektronskih naprav. Kolikor so preiskovalci take aktivnosti že začeli, jih morajo nemudoma prekiniti. Zaradi preprečitve nadaljnjih posegov, ki lahko povzročajo še nadaljnje škodljive posledice, je bilo treba določiti poseben način zavarovanja in s tem jamstvo za zaustavitev vseh nadaljnjih ravnanj, ki bi temeljila na izpodbijanih aktih, ter morebitno odpravo njihovih posledic. Ustavno sodišče je zato odločilo, da mora Specializirano državno tožilstvo ob navzočnosti predstavnika Državnega zbora v roku 24 ur po prejemu tega sklepa ustrezno zapečatiti vse zasežene predmete, morebitne nadaljnje, ob pregledu nastale kopije zaseženih elektronskih naprav pa uničiti (4. točka izreka).

C.

18. Ustavno sodišče je sprejelo ta sklep na podlagi druge alineje drugega odstavka 55.b člena, druge alineje prvega odstavka 55.b člena in 58. člena ZUstS ter tretje alineje tretjega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 86/07,

54/10 in 56/11) v sestavi: predsednica dr. Jadranka Sovdat ter sodnice in sodniki dr. Mitja Deisinger, dr. Dunja Jadek Pensa, dr. Etelka Korpič – Horvat, dr. Špelca Mežnar, dr. Ernest Petrič, Jasna Pogačar, Marko Šorli in Jan Zobec. Prvo, tretjo in četrto točko izreka sklepa je Ustavno sodišče sprejelo s petimi glasovi proti štirim. Proti so glasovale sodnice Jadek Pensa, Mežnar, Pogačar in Sovdat. Drugo točko izreka je sprejelo soglasno. Sodnica Sovdat je dala delno odklonilno, delno pritrdilno ločeno mnenje, sodnici Jadek Pensa in Mežnar sta dali odklonilni ločeni mnenji, sodniki Deisinger, Petrič, Šorli in Zobec pa so dali pritrdilna ločena mnenja.

dr. Jadranka Sovdat
Predsednica